

Ἀγανάκτησις καὶ θλίψις ἤρχησε τότε νὰ δεσπόζῃ ἐν ἀλλάξ τῆς ψυχῆς μου. Ἠγανάκτουν κατὰ τῆς συνήθους εὐελπισίας καὶ κουφότητός μου, ἥτις μ' ἐνέπνευσε τὴν αὐταπάτην ὅτι καὶ καλὰ αἰ πρὸς ἐμὲ περιποιήσεις τοῦ κ. Π. προήρχοντο ἐξ ἀληθοῦς ἐκτιμήσεως τῶν πνευματικῶν μου ιδιοτήτων, ἐξ ἀγάπης, ὡς ἔλεγε, πρὸς τὸ *talantón* μου. Ἐθλιβόμην πρὸς ἑμαυτὸν, διότι καὶ τὸ τελευταῖον ἰνδαλμα τῆς παρὰ τὸν Βόσπορον εὐδαιμονίας ἐξηφανίζετο διὰ παντός, ὅπισθεν τῆς παρακυψάσης σιδηρᾶς ἀνιλεοῦς μορφῆς τῆς πραγματικότητος.

— Θὰ ἦτο χιλιάκις προτιμότερον, ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν, νὰ μὴ εἶχον ἐπανιδεῖ ποτὲ τὴν Μάσιγγαν. Οὕτω θὰ ὑπελείπετο ἐπὶ τῶν νεκρῶν τῆς φαντασίας μου κόσμων μία μικρὰ χρυσάλις προσπετομένη ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ ἐρήμου παρελθόντος μετὰ τῆς αὐτῆς παιδρότητας καὶ εὐτυχίας, μεθ' ἧς ἐφιλοπαιγμόναι ὅτε τὰ λείψανα ἐκεῖνα ἦσαν ἀκόμῃ δροσερὰ καὶ μυροβόλα ἀνθὴ ποιητικοῦ Παραδείσου.

Ἐπειτα πάλιν ἐσκεπτόμην ὅτι ἴσως δὲν ἀπώλετο ἔτι τὸ πᾶν. Ἴσως προδίδω τὸ καθήκον, ποδοπατῶ τὴν εὐτυχίαν μου μὴ μεταβαίνων εἰς Καλκούτταν. Καὶ δι' ἐνός τῆς φαντασίας ἄλματος εὐρίσκόμην ἐν τῷ μέσῳ τῆς σφριγώσης τῶν Ἰνδιῶν φύσεως, ἀναπνέων τὰ μεθυστικὰ τῶν ἀνθέων αὐτῆς ἀρώματα, θαυμάζων τὰς πλατυφύλλους αὐτῆς βαναναίας, τὰς πελωρίους συκᾶς, τοὺς ὑψηλοὺς φοίνικας καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα, ὧν ἡ χάρις καὶ ὁ πλοῦτος ἀπετέλεσαν τὰ θέλητρά καὶ τὰς ἀναπαύσεις τῆς Ἐδὲμ τῶν ἀνατολικῶν λαῶν. Ἐβλεπον τὰ κιτρινωπὰ τοῦ γηραιοῦ Γάγγου κύματα μεγαλοπρεπῶς κυλιόμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου· τὰς ἡμιγύμνους τῶν Ἰνδιῶν θυγατέρας ἐπὶ τῆς ὄχθης αὐτοῦ, ἐπιθετούσας μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς ἐπὶ τῶν ἄργων τοῦ ὑδάτων τὰ ἀναμμένα αὐτῶν λυχνάρια, καὶ παρακολούθους τὸν πλοῦν τῶν λυχνariῶν τούτων μετὰ παλμῶν καρδίας καὶ δακρυβρέκτων ὀμμάτων, ὅπως ἰδῶσιν ἐὰν ὁ ἐκλεκτὸς αὐτῶν τὰς ἀγαπᾷ. — Καὶ ἔβλεπον μετὰ αὐτῶν μίαν πρὸ πάντων, τόσον γνωστὴν, τόσον οἰκείαν καὶ τόσον ἐξέχουσαν τῶν ἄλλων κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὸ πνεῦμα, ἥτις καὶ αὕτῃ ἐτοποθέτει διὰ τῶν λευκῶν δακτύλων τῆς εὐλαβῆς ἐν μικρὸν, ἐλαφρὸν λυχνάριον ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Γάγγου, καὶ παρηκολούθει τὰς κινήσεις αὐτοῦ μὲ τοὺς ὠραίους γαλανοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἔβλεπεν, ὅτι, ὅσῳ καὶ ἂν ἀπεμακρύνετο ἀπ' αὐτῆς τὸ φλογίδιον τοῦ λύχνου, δὲν ἐβυθίζετο, δὲν ἐσθύνετο, καὶ ἐσκίρτα ὡς δορκὰς ἐξ ἀγαλλιάσεως, καὶ ἀνεφώνει δακρύουσα, «μὲ ἀγαπᾷ! μὲ ἀγαπᾷ! Ὁ πετάξω ἀπὸ τῆς χαρὰς μου!» Καὶ φλογερὸς πόθος διέκαε τὴν καρδίαν ὑπὸ τὰ στέρνα μου καὶ ἀπε-

φάσιζα ἀπαρεγκλήτως νὰ μεταβῶ εἰς Καλκούτταν.

Ἀλλὰ τότε ἐφαντάσθην τὸν πατέρα τῆς κόρης ταύτης καθήμενον πρὸ ἐμοῦ ἐντὸς πολυτελοῦς ἰνδικοῦ περιπτέρου, παρὰ πλουσίαν τράπεζαν, ἀφ' ἧς ἔκαιεν ὑψηλὸς λύχνος εὐγενοῦς πορκελάνης, κεκοσμημένος μὲ τοὺς φανταστικούς ἐκεῖνους δράκοντας καὶ κροκοδείλους τῆς ἀνατολικῆς τέχνης. Πρὸ ἡμῶν καὶ περὶ ἡμᾶς ἔκειντο ἀνοικτὰ τὰ ὅποια εἶδον κιβώτια πλήρη μεμβρανῶν καὶ παπύρων, ἐξ ὧν λαμβάνων ὁ κ. Π. μοὶ ἀνεγίνωσκε τοὺς στίχους τῆς νεότητός του, γεγραμμένους κατὰ τὸ μῆκος τῆς Μαχαβαράτας καὶ τῆς Ραμαϊάνας, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ, καθ' ὃν τὸ πρῶτον ἡμῖς πάσης ἐπομένης προτάσεως, ἦτο τὸ δεύτερον ἡμῖς τῆς προηγηθείσης!

— "ὦ, καλὲ ἀγάθε ἀνθρῶπε! Δόξαν ἰνδικοῦ ρακιοσυρραπτάδου ἐξήλωσας; Σὺ ἔχεις εἰς τὸ ταμεῖόν σου τοὺς λαμπροτέρους ὄρμαθους μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων—δὲν ἀρκοῦν αὐτοὶ νὰ τέρψουν τὴν φαντασίαν σου; Σὺ ἔχεις δημιουργήσει τὸ τελειότερον ποίημα τοῦ κόσμου, τὴν ἀφελῆ καὶ εὐφυῆ ταύτην θυγατέρα—δὲν ἀρκεῖ αὕτῃ ὅπως κορέσῃ τὴν φιλοδοξίαν σου; Ἀλλὰ φείσθητι καὶ ἐμοῦ· φείσθητι ἐμοῦ, ὅστις ὑπέστην δύο μηνῶν θαλασσοναυτίαςιν, μόνον καὶ μόνον ὅπως τὴν ἰδῶ ἐκ νέου. Περὶ μένε λοιπὸν ὀλίγον, μὴ ἀρχίζεις ἀμέσως μὲ τὴν στιχοναυτίαςιν. Μὴ μὲ ὑποβάλλεις εἰς Κολάσεως μαρτύρια, φιλοξενῶν με ἐν πλήρει Παραδείσῳ!

Ἐπειτα ἐνθυμήθην, ὅτι ὁ Παραδείσιος ἐκεῖνος ἦτον ἐστερημένος τοῦ Ἀγγέλου του. Ὅτι ἡ Μάσιγγα δὲν ἦτο πλέον ἡ Μάσιγγα, ἀλλὰ ἡ κόμησσα τοῦ Plumpsium, δεδιδραγμένη ἐντελῶς ὅλους τοὺς τρόπους τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἀπομαθούσα ὁμῶς τὴν ἀφέλειαν καὶ χάριν τῆς φύσεώς της· κεκοσμημένη ὑπὸ χρυσοῦ καὶ ἀδαμάντων, ἀλλὰ ἀποβαλοῦσα τὴν ζωηρότητα καὶ δραστηριότητά της, πλουσία εἰς πᾶν ἄλλο, ἀλλ' ἐστερημένη τοῦ οὐρανοῦ ἐκείνου γέλωτος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου τῶρα διέστελλον τὰ χεῖλη της μόνον λέξεις, οἷα τὰ:

Ὁ χρυσοῦς
περισσὸς
δὲν ποιεῖ τὴν εὐτυχίαν
τὴν χαρὰν ἡμῶν,

καὶ ὠργίσθην κατὰ τοῦ ἀπνηοῦς πατρὸς, καὶ ἀπεφάσισα στερεῶς καὶ ἀμετακλήτως καὶ δὲν ἐπῆγα εἰς Καλκούτταν.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ.

Εἰς τὸν χαρακτῆρα, εἰς τὴν συμπεριφορὰν, εἰς τὸ ὕφος ὑπερτάτη τελειότης εἶναι ἡ ἀπλότης.